

Recull de contes palestins

Edició: Xarxa d'Enllaç amb Palestina
Disseny i maquetació: Montserrat Brunet Navarro
Traducció "El nen i el mur": Maria del Mar Fernández
Correccions: Maria del Mar Bel Esbrí
Primera edició: maig de 2012

Introducció

La Xarxa d'Enllaç amb Palestina (XEP) publica el primer recull de contes sobre Palestina en llengua catalana. A través dels personatges ens aproparem amb una mirada diferent a aquesta terra veïna, element principal de la trama dels contes.

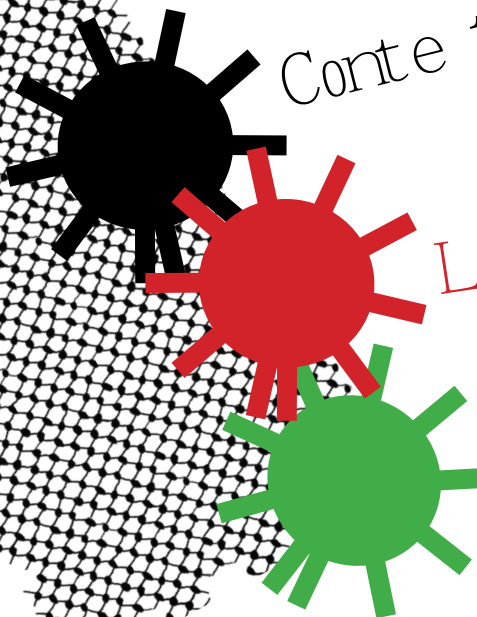
Amb aquest recull la XEP pretén donar a conèixer el territori palestí i divulgar-ne la realitat i les tradicions entre els més petits. És una eina que permet aprendre i divertir-se alhora. Aquests contes, a més, afavoreixen l'adquisició de valors com la solidaritat, el respecte, la comprensió o el compromís.

A les pàgines següents hi trobareu un conte popular palestí, un conte universal adaptat a la realitat palestina i un conte creat per uns infants que viuen en un camp de refugiats a Cisjordània, com un exemple

representatiu de l'amalgama de situacions que és la realitat de Palestina.

El recull de contes es pot trobar a la xarxa de centres de recursos pedagògics de Catalunya i es pot descarregar en format PDF a la web www.palestina.cat. A més, també hi ha disponibles dues guies didàctiques que proposen diversos exercicis que el personal educador pot realitzar amb els alumnes.

El món dels contes ens permet somiar, viatjar, imaginar i compartir moltes aventures amb els seus personatges i les seves històries. Ens hi voleu acompanyar?

Conte tradicional palestí

La Caputxeta a Palestina

El nen i el mur

Conte tradicional palestí

“Adaptació del conte anònim palestí *Ataba i Zarief* feta per Salam Betlem”

Il·lustracions:
Iñaki Bellver inaki.bellver@gmail.com

Hi havia una vegada,
ja fa molts anys, un
comerciant molt ric que
tenia negocis per tot el
món àrab.

Molta gent treballava per a ell i entre
els treballadors hi havia un jove
intel·ligent que era conegut amb
el nom de Zariéf E-ttoo.

En Zariéf era molt ben plantat,
educat, treballador... però era
pobre. Tot i això, era la persona
de confiança de l'amo.

Un dia la filla del comerciant va anar a la botiga perquè buscava el seu pare:

-Hola, que hi ha el meu pare? És que li he de donar un missatge.

-No, no hi és, però et prometo que quan vingui li diré que el vols veure.

Quan la noia marxava en Zariéf va pensar:

-És la noia més bonica que he vist mai, amb aquests ulls tan grossos, aquests cabells tan llargs, aquests galtes tan vermelles! Oh! Si almenys pogués demanar-li com es diu... però no goso fer-ho. Faré tot el possible per saber-ne més coses.

Un dia en Zariéf va anar a casa del seu cap per dur-li unes mostres de roba. El comerciant li va donar la benvinguda i va cridar la seva filla perquè preparés el te. En Zariéf es moria de ganes de saber com es deia i va parar atenció.

-Ataba, prepara'ns un te mentre jo surto un moment!

-Ataba! Ara ja sé el teu nom!

Vull que sàpigues que em passo els dies i les nits pensant en tu. Que ens podríem veure al riu demà al matí?

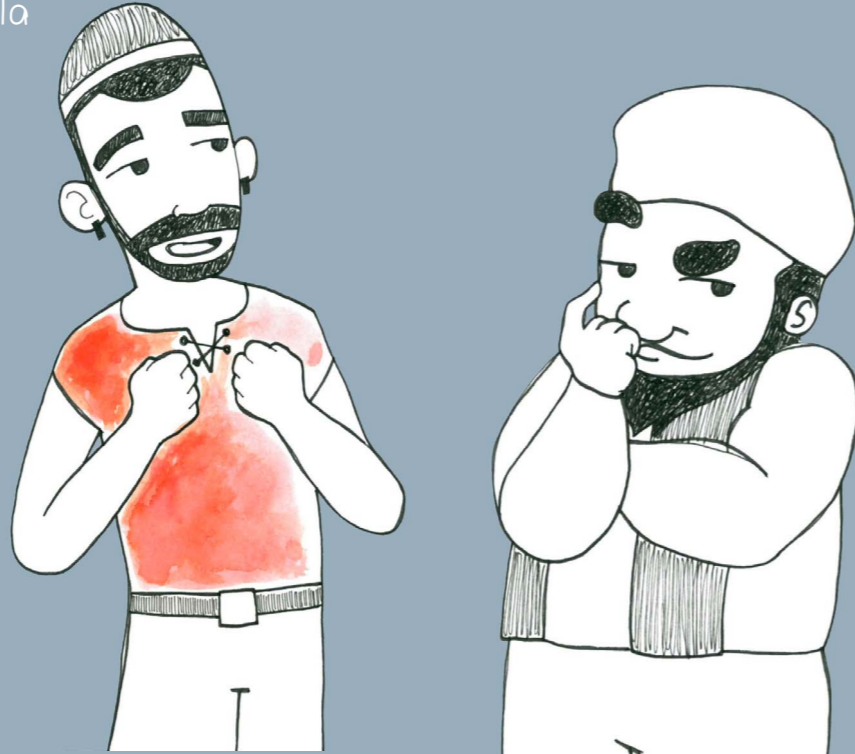
-Jo també sé el teu nom i això que em demanes no és apropiat. És millor que no sobrepassis els límits.

Aquella nit en Zarief no va poder dormir i finalment al matí següent va decidir-se a demanar la mà de l'Ataba al seu pare.

-Estic enamorat de la vostra filla i vinc a demanar-vos la seva mà.

-Et concedeixo la mà de la meva filla però amb una condició: vull comprovar si ets capaç de portar-me les millors olives del país.

En Zarief se sentia molt feliç i va marxar cap a Betlem, on hi havia les millors olives. En va comprar algunes amb els diners que tenia i va emprendre el camí de tornada. Quan es va presentar davant del pare, aquest li va dir:

-No pensava pas que fossis capaç d'aconseguir-les però no n'hi ha prou! Has d'anar a Hebron i portar-me les millors ametlles del país.

En Zarief va anar a la ciutat d'Hebron, va superar tots els obstacles que hi va trobar i va tornar al poble amb un grapat d'ametlles de les més bones. El pare encara no va estar satisfet i li va dir:

-Vés a Jericó i compra les millors panses del país!

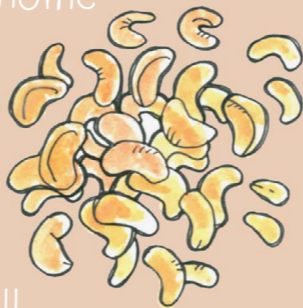

Va tornar a agafar el camí i... cap a Jericó hi falta gent! No li va costar pas gaire trobar panses. Quan va tornar, el pare de l'Ataba va tastar-les i les va trobar boníssimes. Però era un home exigent i encara no en va tenir prou.

-Vull tastar els millors anacards de Palestina.
Vés a Ramallah!

-Ja estic cansat de tant anar amunt i avall, però vull veure acomplert el meu somni de casar-me amb l'Ataba i faré el que calgui.

El pare, com de costum, va tornar a fer el tast però encara no va donar per acabada la prova.

-M'has de portar les millors pipes de gira-sol de tot Palestina. Hauràs d'anar a Tulkarem.

I tot xino-xano va marxar pensant que ja no li quedaven diners però que allò no s'acabaria malament.

-Hauré de tenir paciència i cada vegada més paciència!

Quan va tornar, el pare les va tastar i...

-Mira noi, encara m'hauràs de fer un altre encàrrec! Vull que em portis els millors dàtils de Palestina.

-I on els he d'anar a buscar? tot Palestina.

-Doncs he sentit a dir que els millors són els de Nablus.
-Nablus? Però si això queda molt lluny! No tinc altre remei que anar-hi. Mentre faig camí aniré cantant una cançó i la dedicaré a la meva estimada.

La gent de Palestina va començar a conèixer la història d'en Zariéf i l'Ataba i cantaven la cançó com un símbol de l'amor vertader.

Però el pare encara no en va tenir prou i va voler un altre producte, el millor que hi hagués a tot Palestina: pistatxos!

-Vés a Gaza! Allà hi trobaràs els pistatxos més bons de tot Palestina.

-Espero que amb aquesta prova ja en tingui prou!

L'amo pensava que aquesta vegada en Zariéf no se'n sortiria però es va tornar a equivocar. Aleshores el capriciós home el va enviar a Egipte.

Però si Egipte no és a Palestina!
Bé, hi aniré! Tot sigui per l'Ataba!

A Egipte, el jove viatger hi tenia un amic amb un alt càrrec reial. El va anar a visitar i li va explicar la seva història.

-No et preocupis, Zariéf! Jo vindré amb tu a Palestina i parlaré amb el pare de l'Ataba, que també és per a mi un amic molt estimat.

El pare va estar content de veure el seu vell amic i li va preguntar com era que havia decidit venir d'Egipte visitar-lo.

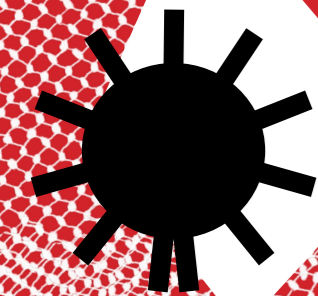
-He vingut per dir-te que en Zariéf és l'home ideal per a la teva filla i que l'has d'acceptar com a gendre.

El pare va fer cas dels consells del Mukhtar i finalment va acceptar el prometatge i va anunciar els preparatius pel casament de la seva filla.

La festa va ser espectacular! Hi va anar gent de tot Palestina. Els amics d'en Zariéf cantaven una cançó per felicitar-lo i acompanyaven el cant amb la dansa tradicional: el dabkeh.

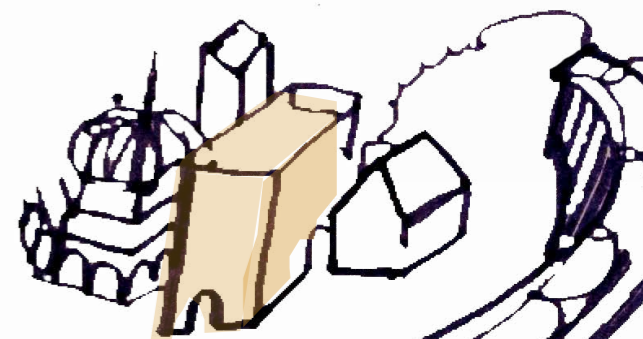
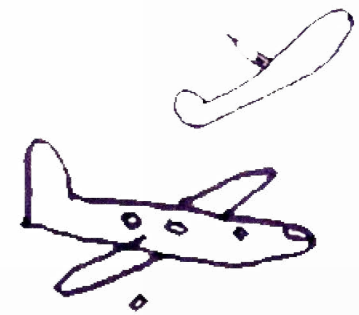
La Caputxeta a Palestina

“Conte cedit per Marwan”
www.marwanweb.com

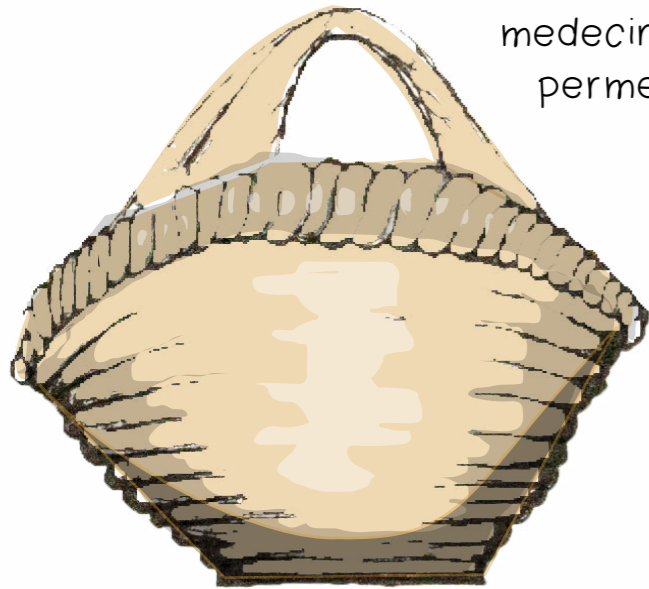
Il·lustracions:
Montserrat Brunet Navarro
munsgeta@yahoo.com

Dedico aquest conte al meu avi Abdel-Fatah per deixar-me ser el seu Caputxet i a Daniel Pérez Llorente per corregir aquestes línies amb tant d'afecte.

Ni els galls morts al pati de casa seva,
ni els rellotges de cucut que mai va tenir,
despertaren la Caputxeta a trenc d'alba.
Va ser el rugit dels míssils que els
avions escopien com salivades de
mort sobre el seu poblat. Aquest
soroll es confonia amb el cant
de l'imam que cridava els seus
fidels per a la primera oració.
Vivia a Palestina.

La seva àvia ja feia temps que estava malalta, de manera que aquella era una bona hora per omplir el cistell d'amor i dur-li les poques medicines caducades que els filats permetien que hi hagués a casa de cada Caputxeta. **Vivia a Palestina.**

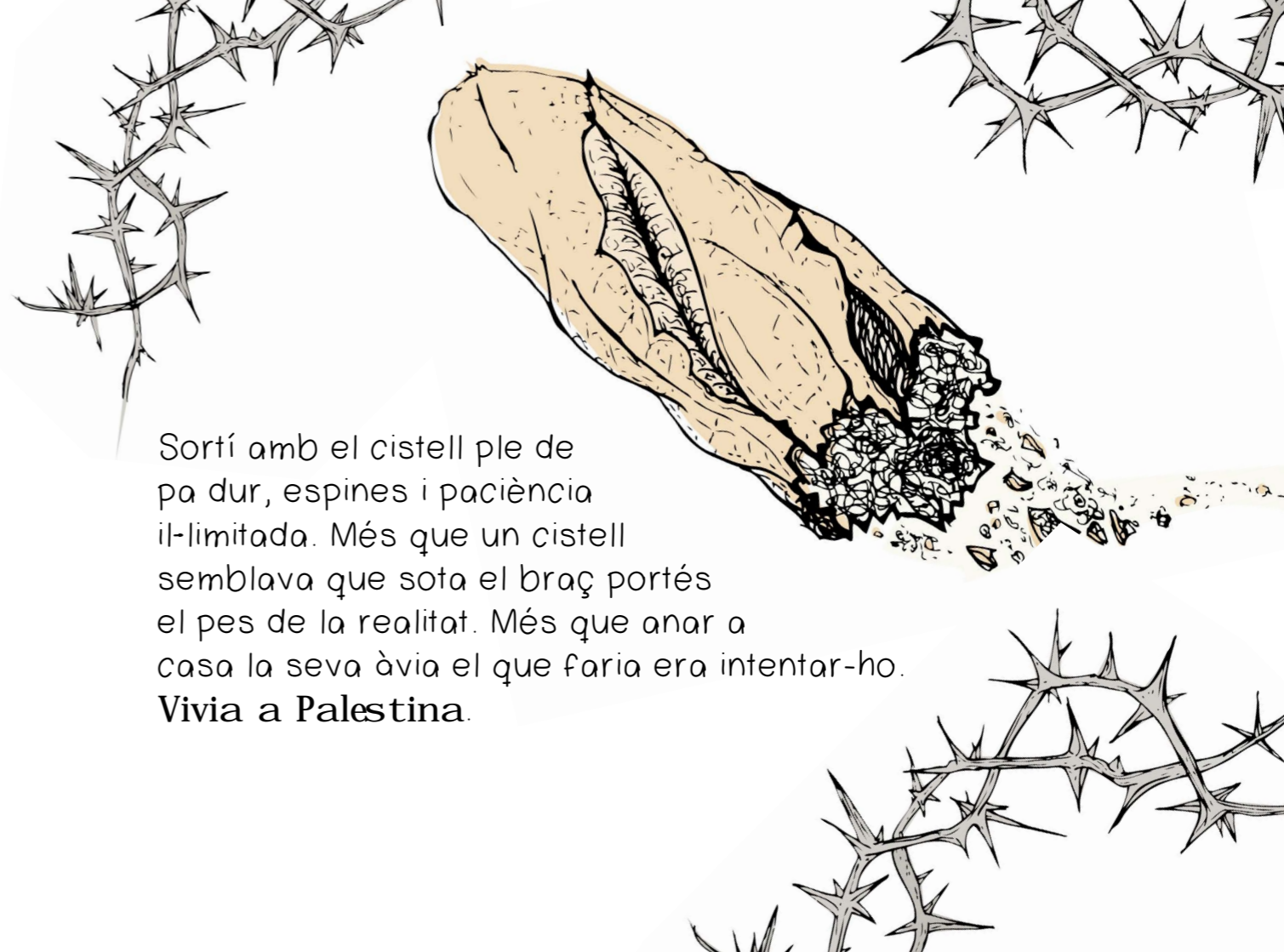

Es va llevar i es rentà davant el mirall. El seu rostre era tan bonic com el final dels contes feliços. En escriure aquestes línies em vaig enamorar dels seus ulls i de la seva tristesa. La seva mirada travessava el mirall i tots els segles d'odi entre els homes passats Es posà sobre els cabells recollits el vel vermell que li regalà la seva mare quan va deixar de ser una nena i va pensar que potser se l'hauria de canviar per un altre sense forats.

Just abans de marxar besà les galtes de la mare, que no li digué res. No li va fer prometre que aniria amb compte amb els estranys en creuar el bosc. La Caputxeta no parlaria amb estranys perquè els estranys no existien. L'únic perill era el Llop, un vell conegut que quasi cada dia visitava les seves vides. El Llop assetjava per tot arreu. A més, allà no hi havia un lloc on perdre's. El bosc era el mateix de sempre, tot i que últimament havia canviat a causa de les oliveres arrencades per les dentades del Llop. Malgrat que no hi havia arbres, més que un bosc, tot era una jungla. **Vivia a Palestina.**

Sortí amb el cistell ple de pa dur, espines i paciència il·limitada. Més que un cistell semblava que sota el braç portés el pes de la realitat. Més que anar a casa la seva àvia el que faria era intentar-ho. **Vivia a Palestina.**

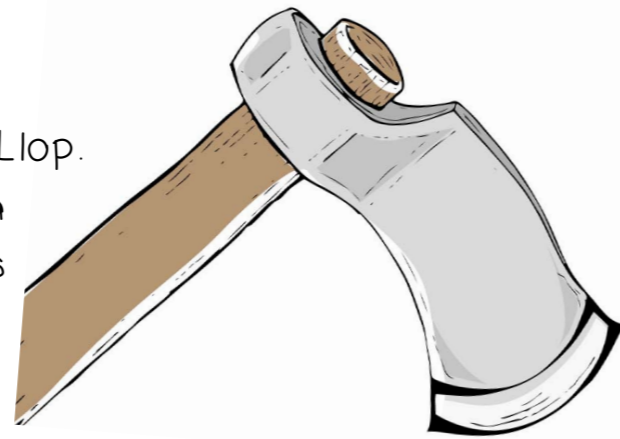
El camí era fàcil però arribar al final era un miracle. Potser hi havia un quilòmetre entre la casa familiar i la dels avis, però per arribar-hi s'havia de superar mig segle d'humiliacions. El Llop, des de feia un temps, tapiava amb ciment l'esperança de les caputxetes que duien medicines a les seves àvies. Tan ximple, desconfiat i avar era el Llop que un dia posà deu metres de formigó per evitar que el vent de la llibertat entrés al bosc de la Caputxeta. Així doncs, la Caputxeta havia de caminar amb la seva cistella durant hores al llarg d'aquell mur gris com el pulmó d'un fumador.

Vivia a Palestina.

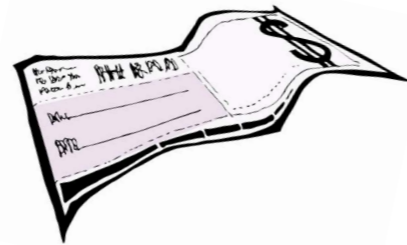
Arribà a l'única sortida del seu bosc abrasada per la fúria del sol però encara plena de força. Va veure un gran sem for en vermell vigilat pel Llop. Era al punt d'ensumada. La Caputxeta empenyé amb el cor aquella porta i aparegué el Llop, que només la va ensumar. No hi havia res que li agradés més que ensumar i mossegar.

Tots els llenyataires coneixien el Llop. Tots ho sabien però ningú no feia res per evitar-ho. Fins i tot el més fort de tots els llenyataires del món, el que més podria fer per la Caputxeta, el rude i violent llenyataire texà, en lloc d'ajudar-la posava la seva

destral a favor del Llop. Quina ràbia que en un conte ple de llenyataires no n'hi hagi cap de disposat a salvar aquestes pàgines de la injustícia! I és que el Llop té tots els semàfors en verd i un gran xec en blanc que li van regalar fa temps. **Vivia a Palestina.**

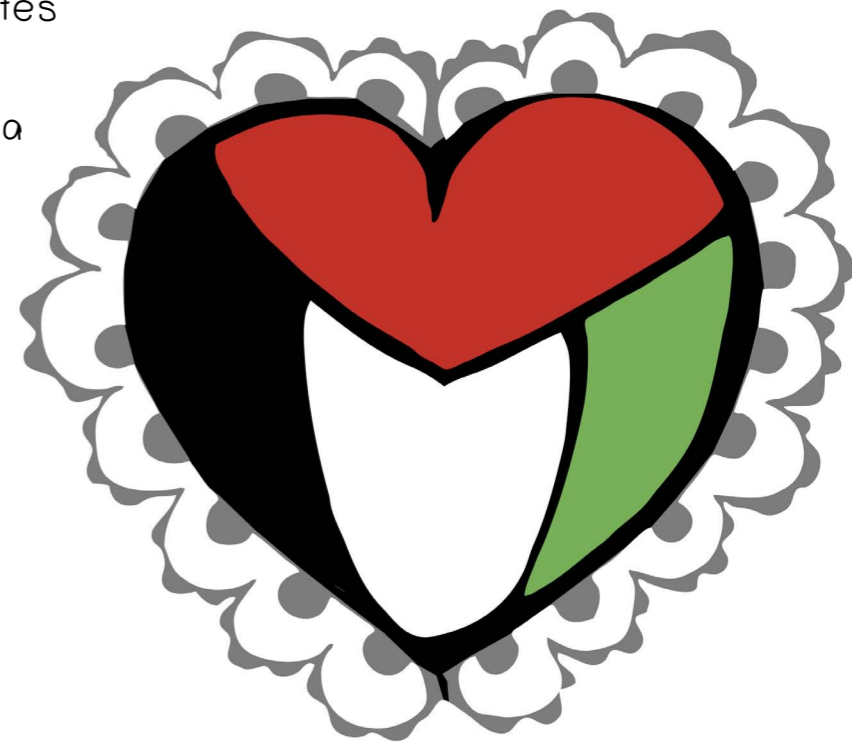

La pobra Caputxeta s'empassà saliva mentre l'escalfor feia que alguna cosa gotegés al cistell. En aquelles hores d'espera la nostra amiga va recordar com durant sis dies el Llop mossegà sense treva la pell de 1967 caputxetes. Va seguir pensant. La ràbia li pujà al coll quan recordà que tota aquella espera era per portar medecines a una casa que es veia a pocs metres darrere el *punt d'ensumada*. No les hi va poder portar i tampoc hi havia flors per recollir pel camí. I va posar-se a plorar, però no va mostrar la seva debilitat i posà les llàgrimes al pot buit de melmelada que duia per a la seva àvia. Res fa més feliç un Llop que veure plorar les caputxetes. **Vivia a Palestina.**

Això que us he explicat ja no sé com s'acabava. El conte de la Caputxeta Vermella té dos finals coneguts: el de Charles Perrault, final cruel, en què la faula acaba amb el llop empassant-se la nena innocent; i el dels germans Grimm, en què, feliçment, l'àvia i la nostra estimada protagonista són salvades per la figura paternal d'un llenyataire que havia vist com les gastava el llop. La història de la Caputxeta no sé com s'acabarà però tant de bo -Insh'allah- tinguin raó els Germans Grimm i els llops no tornin a guanyar.

Tant de bo cap home no es vesteixi de llop, les caputxetes no s'estavellin contra la vergonya i les medecines arribin sempre a totes les àvies. Potser si trobéssim una goma que esborrés totes les ferides i les humiliacions... Per si no ho he dit,
la Caputxeta vivia a Palestina.

El nen i el mur

El nen i el mur

“Conte cedit pel Lajee Center, del camp de refugiats d’Aida”
www.lajee.org

Introducció

Aquesta història l'han escrit joves del Centre Lajee del Camp de Refugiats d'Aida.

Uns 4.500 refugiats palestins viuen al Camp de Refugiats d'Aida, prop de la ciutat de Betlem, a Cisjordània. Més de la meitat de la gent que hi viu són infants. Les seves famílies han estat vivint-hi des que van ser expulsades dels seus pobles quan es creà l'Estat d'Israel el 1948.

Encara que molts dels seus pobles eren just a poques milles del camp, als refugiats no se'ls permet tornar a la seva terra. Els seus avis hi havien plantat oliveres i arbres fruiters i hi cultivaven gra. Ara viuen al camp de refugiats, que està superpoblat i envoltat per una base militar israeliana i una carretera principal. Especialment durant els darrers anys, les famílies del camp han sofert invasions militars perilloses i taxes d'atur molt altes.

El 2004 Israel va començar a construir un mur de formigó de 8 metres (3 pisos) a pocs metres de les cases del camp. Aquest mur forma part d'un sistema de murs i tanques que Israel està construint per tot Cisjordània, llar de més d'un milió de palestins. Molts palestins que viuen tocant al mur l'anomenen mur de separació perquè els separa de la

seva terra de cultiu, dels seus veïns i del camp obert.

Igual que el nen del llibre, els infants del camp acostumaven a jugar a futbol, a collir flors i a buscar tortugues a la terra que ara és darrere del mur de separació. Ara, els nens i les nenes fan volar estels sobre les cases del camp i els agrada ballar el dabke, una dansa folklòrica, com als joves del llibre. També els agrada jugar amb ordinadors. Els seus pares els ajuden a estudiar perquè puguin créixer i tenir famílies pròpies i ajudar la seva comunitat.

El Centre Lajee va ser creat el 1999 per un grup de voluntaris del Camp de Refugiats Aida. Aquests voluntaris volien assegurar-se que les noves generacions tinguessin més oportunitats que les que ells havien tingut quan eren petits i que rebessin l'ajuda necessària per ser pensadors crítics i prendre bones decisions. Els infants del Centre representen obres de teatre, ballen dabkeh, fan dibuixos, llegeixen llibres a la biblioteca i aprenen a utilitzar l'ordinador a la sala d'ordinadors. El Centre també organitza sortides als parcs i ciutats propers perquè els infants puguin aprendre sobre el seu món d'una manera divertida, i dona als nens i nenes un temps que és important per fer amics de totes les edats i gèneres. El Centre Lajee és una organització sense ànim de lucre i no partidista.

Per a més informació sobre el Centre Lajee, visiteu www.lajee.org

Una vegada hi havia un nen palestí que vivia en un camp de refugiats.

Li agradava jugar a futbol, buscar tortugues i collir flors.

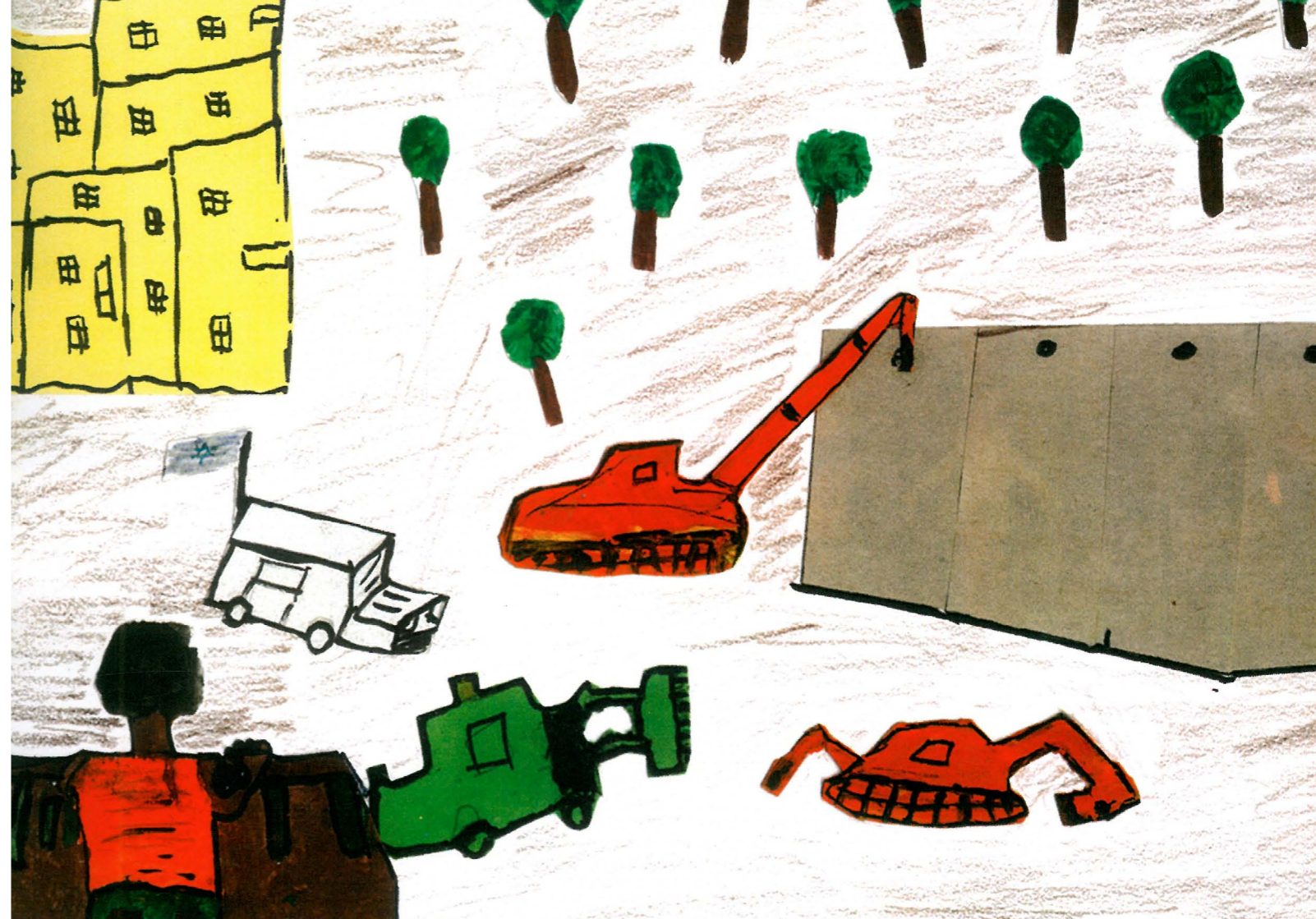
Li agradava somiar pensant en Jerusalem.

Un estiu, després que les flors vermelles, porpres i blanques de la primavera haguessin desaparegut, el nen va veure que s'estava construint un mur molt alt de formigó tocant a casa seva. Amb ell van arribar rugits de maquinària pesada i guàrdies i soldats que portaven armes llargues, pots de gas lacrimògen, cascs pesants i armilles. Anaven en jeeps sorollosos amb els colors de l'exèrcit i antenes amb banderes que onejaven amenaçadorament sobre els caps de la gent.

El noi va veure com desapareixia el seu paisatge primaveral.

Es va preguntar on aniria a jugar a futbol i a collir flors. Es va preguntar si les tortugues també podrien viure en camps de refugiats. Es va preguntar si aquest nou mur entre el seu camp i Jerusalem frustraria els seus somnis igual que havia aconseguit impedir al seu pare anar a treballar.

El noi va pensar com s'ho podria fer per ajudar la seva comunitat a vèncer el mur i va dir a la seva mare:

-Potser em puc convertir en un manat de cebes perquè quan els soldats llencin gasos lacrimògens els meus amics puguin ser alleujats per les meves cebes -va dir el noi.

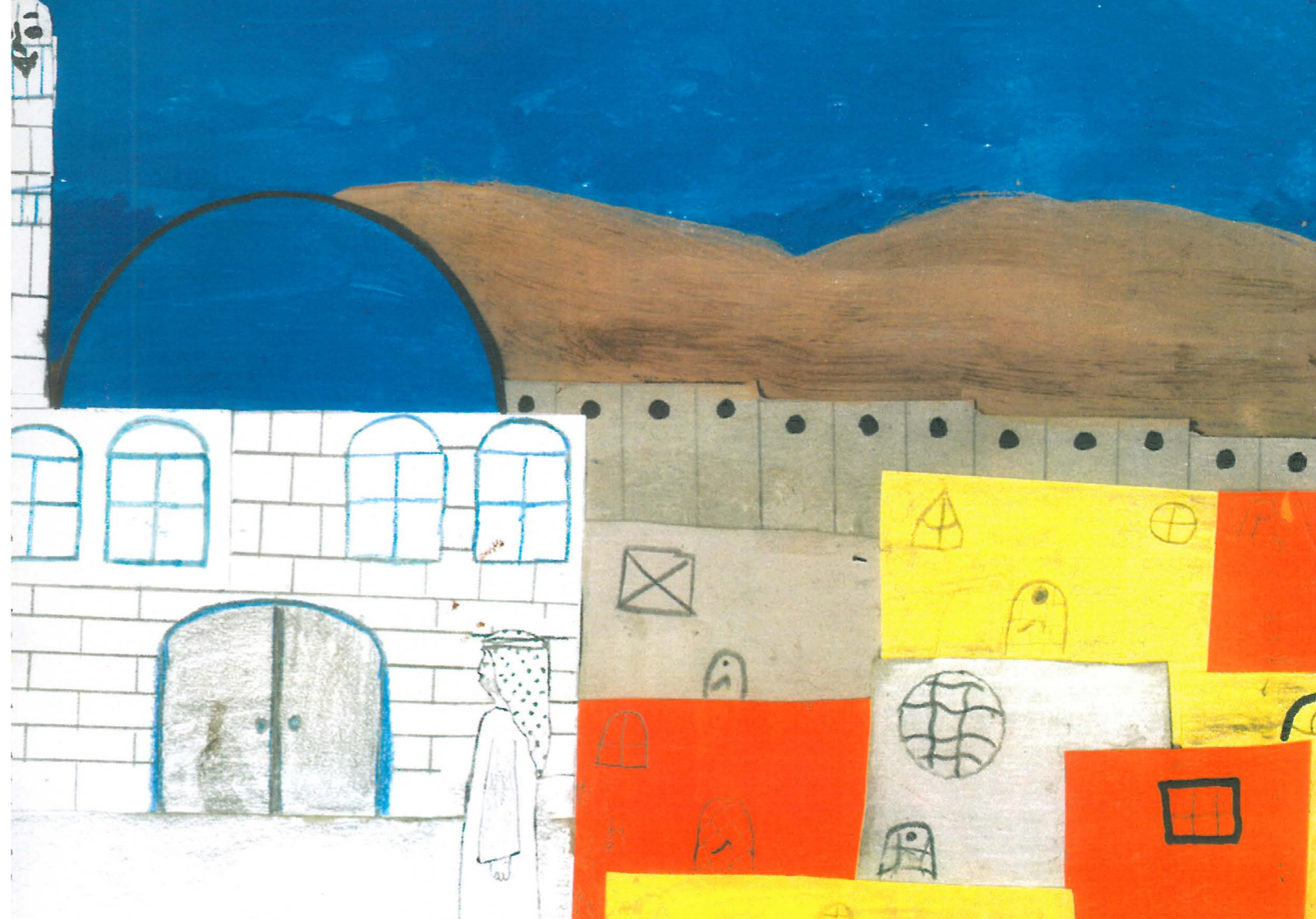
-Si tu et converteixes en un manat de cebes -va dir la seva mare-, jo em convertiré en la terra calenta i rica on tu creixis.

-Potser em convertiré en una mesquita amb un minaret alt i formós -va dir el noi- perquè la gent de l'altra banda del mur puguin veure que encara som ací.

-Si tu et converteixes en una mesquita amb un minaret alt i formós -va dir la mare-, llavors jo em convertiré en un muetzí amb una veu forta i melòdica que crida la gent del camp a venir a la mesquita a pregar.

D'aquesta manera, la gent de l'altra banda del mur podran sentir que encara som ací.

-Em convertiré en un estel i volaré per sobre el mur!
-va dir el noi.

-Si tu et converteixes en un estel i voles per sobre el mur -va dir la seva mare-, llavors jo em convertiré en un nen petit i intel·ligent, el millor del veïnat a fer volar estels, i et lligaré cintes i et faré volar alt per sobre el mur, tot el camí fins a Jerusalem!

-O potser em convertiré en una muntanya més alta que el mur i hi veuré per sobre -va dir el nen.

-Si tu et converteixes en una muntanya i ets més gran que el mur -va dir la seva mare-, jo em convertiré en un pagès i et plantaré oliveres i viuré de les olives que facin.

-Potser em convertiré en un noi jove que balla en un casament i portaré la gent fora i ballarem fins que els nostres peus sacsegin la terra i facin caure el mur!
-va dir el nen.

-Si et converteixes en un noi jove que balla en un casament i portes la gent fora i sacseges la terra i fas caure el mur -va dir la seva mare-, jo em convertiré en el flautista que aplega tothom amb la seva música.

-Potser em convertiré en una gran figuera en un bosc antic i, mentre dono fruita deliciosa als habitants del camp de refugiats, les meves arrels es faran gruixudes i foradaran la paret.

-Si tu et converteixes en una gran figuera en un bosc antic i dónes fruita deliciosa als habitants del camp de refugiats -va dir la mare-, jo em convertiré en la lluna i brillaré sobre teu amb una llum blanca i orgullosa.

-Em convertiré en un llibre ple d'aventures de tot el món, perquè els nens i nenes el llegeixin i puguin imaginar ciutats llunyanes i grans platges i moltes maneres de viure.

-Si tu et converteixes en un llibre ple d'aventures de tot el món, jo et llegiré als teus germans i germanes, cosins i cosines i amics i amigues, i et llegiré amb veus divertides i et faré pessigolles quan giri les pàgines.

-Si tu et converteixes en una mare que llegeix una història, llavors jo vull ser un nen petit a la teva falda a l'hora d'anar a dormir -va dir el nen.

-Jo confio que tu et convertiràs en el que vulguis ser -va dir la mare- però de moment estic molt contenta que tu siguis el meu nen petit. Seu amb mi sota el nostre arbre. Et cantaré cançons de Jerusalem.

Història:

El nen i el mur

Escrit per:

Amahl Bishara

Productors:

Nidal al- Azraq

Amahl Bishara

Dibuixos de:

Linda al -Azzeh

Mohamed Qassim

Abeer Malash

Mohamed Sarhaan

Layan al-Azzeh

Khalid Qarqi'

Douha Musallam

Omar Khadar

Hamza Musallam

Basil Zubun

XEP

**XARXA D'ENLLAÇ
AMB PALESTINA**

Ajuntament de Barcelona
Cooperació Internacional,
Solidaritat i Pau

Generalitat de Catalunya
Departament d'Acció Social i Ciutadania
Secretaria de Joventut